

Virtudes Roldán Carrascosa

O mio babbino caro de Giacomo Puccini

Virtudes Roldán Carrascosa

O mio babbino caro de Giacomo Puccini

4 de març • 3 d'abril de 2009

Inauguració: 4 de març a les 19 h

Exposició del 4 de març al 3 d'abril de 2009

de dilluns a divendres de 16 a 20 h

Lloc: vestíbul del Paraním del Rectorat

de la Universitat Rovira i Virgili,

carrer de l'escorxador s/n, • 43003 Tarragona

O mio babbino caro de Giacomo Puccini

En aquest projecte interdisciplinari ens submergim en la interrelació de les sensacions visuals i sonores del tercer acte de l'òpera *Il Trittico*, de Gioacchino Forzano, composta per Giacomo Puccini.

La interrelació sinestèsica recorre el camp dels diferents actes i evoca els sentits a través del llenguatge, la imatge i el so. En aquesta metàfora sinestèsica anem trobant un per un els fragments en una amalgama global d'unió dels sentits.

Ens preguntem si el que veiem s'escolta o si els colors tenen sabor o dolor.

Els recursos creatius tracten d'endinsar-nos en la percepció de les diferents realitats dels actes del fragment de l'obra de Puccini a través d'una disfunció neuronal com una forma diferent de percebre aquesta realitat.

Es tracta, doncs, de recuperar l'estímul sensorial perdut interconnectant la música i el color coma sinònims de raó i emoció juxtaposades, ja que aquestes obres no cal pensar-les sinó sentir-les admetent la hiperconnectivitat dislèxica.

L'exposició consta de tres fases que, igual que la música i el so, van emetent colors i els colors evocuen visions d'ells mateixos, alguna de les quals és pseudosinestèsica, però totes remetent a la metàfora visiva italiana, amb canvis d'estat i de consciència.

El so repetitiu i alternatiu va provocant alteracions en la percepció i la consciència, tal com ho fa el color.

Les seqüències sonores es traslladen en les teles a imatges irrecognoscibles induïdes per la categoria del color i deixen llibertat a la psicologia cognitiva de l'espectador per a la seva experimentació artística, deixen discriminar l'inconscient escoltant i veient la percepció polifònica i polivisual del perceptor.

No obstant això, aquesta sèrie d'obres s'ha sotmès al procés sinestèsic a través d'una vinculació entre la sensació associada personal i la sensació induïda de l'escala de colors d'Scrabin, en una vivència cromàtica ja interpretada per ell mateix.

Scrabin defensa la relació intrínseca entre el color blau i la nota Fa amb 383 vibracions per segon, el color vermell amb el Do i 256 vibracions per segon, el verd amb el La i 447 vibracions, etc.

Aquest és el camí que s'ha d'investigar...

Si mai hem vist el color blau, vermell o verd, com podrem tenir una reacció sinestèsica involuntària? És evident que necessitem tenir arxivades dades sensorials perquè aquesta reacció es produeixi. És a dir, quan aprenem una mica per sempre, de manera implícita, les respostes són automàtiques, instantànies en mil·lèsimes de segon.

Segurament algú podria pensar que tots aquests interrogants han de ser contestats per experts en aspectes antropològics, sociològics, artístics, psicòlegs de la percepció, neuropsicòlegs, i fins i tot pensar en la ciència cognitiva; tot això està molt lligat per l'interès comú en la representació del coneixement.

Al meu entendre, l'estudi de qualsevol percepció subjectiva, com és el cas de la sinestèsia, sempre presentarà problemes a l'hora de dissenyar experiments o posar a prova la veracitat dels resultats. Però en qualsevol cas, l'ésser humà és complex i no podem esperar, per molt que la psicologia s'hi obstini, a obtenir equacions sobre el seu comportament i els sentiments com si fos la llei de la gravetat o l'estudi de les arrels quadrades.

L'estudi de les estructures funcionals del sistema nerviós de l'ésser humà el faciliten les noves tecnologies electròniques d'imatge i estimulació que permeten que es dedueixin coneixements seriosos sobre el nostre cervell, considerat com una caixa negra el funcionament de la qual és difícil d'entendre i molt misteriós.

Crec que hem d'aprendre a observar la sinestèsia com un tret de la nostra individualitat. Algunes dades ens parlen que tots els nens neixen sinestèsics, però segons van creixent, sembla que se'ls tallen connexions entre uns sentits i altres, i cada sensació es converteix en unidireccional. Suposo que els sinestèsics tenen la sort d'haver aconseguit que una mica d'això no es trenqui i sentir les coses d'una manera més àmplia.

Virtudes Roldán ha aprofundit en aquest camp amb fluïdesa i clarividència a través de les seves obres més recents.

Atès que és un tema qüestionable com ho són els sentits, entenem l'autora i jo que encara queda molt per investigar, per la qual cosa aquestes peces pictòriques tan solament són un matís del que ens pot oferir el tema.

Marcel Roig

